

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СТОЈКОВИЋ против СРВИЈЕ

(Представка број 24899/15)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

22. јануар 2019. године

Ова пресуда је коначна, али може бити предмет редакцијских измена.

У предмету Стојковић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник*,

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије*,

и Stephen Phillips, *секретар Одељења*,

После већања на затвореној седници 18. децембра 2018. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је инициран представком (број 24899/15) која је поднета Суду против Републике Србије 6. маја 2015. године у складу са чланом 34. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) од стране држављанке Србије, госпође Сунчице Стојковић (у даљем тексту: подносиатељка представке).

2. Подносиатељку представке је представљао господин Ђ. Благојевић, адвокат са праксом у Нишу. Владу Србије (у даљем тексту: Влада) је заступала њихова заступница, госпођа Н. Плавшић.

3. Притужба у вези са дужином поступка достављена је Влади 28. јуна 2016. године, док је остатак представке проглашен неприхватљивим на основу правила 54. став 3. Пословника Суда.

ЧИЊЕНИЦЕ**ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА**

4. Подносиатељка представке је рођена 1956. године и живи у Бујановцу.

5. Подносиатељка представке се притуживала на прекомерно трајање управног поступка, према члану 6. став 1. Конвенције.

6. Поступак о коме је реч започет је 10. октобра 2005. године, када је подносиатељка представке изјавила жалбу против првостепене управне одлуке од 28. септембра 2005. године којом би се смањила њена већ призната накнада за рад. Ова жалба је одбијена у другом степену 23. јануара 2006. године, након чега је подносиатељка представке одлучила да затражи судско преиспитивање ових одлука. Управни суд је 4. септембра 2008. године укинуо одлуке донете у првостепеном и другостепеном управном поступку. Стога је 6. маја 2009. године донета

нова првостепена управа одлука, али је 22. маја 2009. године подносиољка представке поново изјавила жалбу против ње. Оспорена одлука је 9. октобра 2009. године укинута у другом степену. Дана 19. октобра 2009. године донесена је трећа управна одлука у првом степену, али је и против ње подносиољка представке изјавила жалбу. Међутим, 21. јануара 2010. године, ова жалба је одбијена у другом степену. Подносиољка представке је 4. фебруара 2010. године затражила даље судско преиспитивање наведеног одбијања. Коначно, 17. марта 2011. године, Управни суд је донео правоснажну одлуку по том питању, на тај начин што је донео одлуку против подносиољке представке.

7. Подносиољка представке је након тога покушала да добије правну заштиту у вези са наводним кршењем њеног права на суђење у разумном року. Међутим, 4. новембра 2014. године Уставни суд је одбио њену жалбу. Утврдио је да предмет заиста није био сложен, да је, заправо, био веома значајан за подносиољку представке, да су управни органи мање или више поступили у оквиру законски утврђених рокова, али да је поступак био донекле продужен због понашања управних органа, али су, без обзира на то, сматрали да се не може утврдити повреда Устава, јер подносиољка представке није могла ни у једном тренутку да буде несигурна у неизбежно неповољан исход у погледу њеног захтева.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛ. 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

8. Подносиољка пријаве се жалила да је дужина управног поступка била неспојива са захтевом „разумног рока“, који је предвиђен у члану 6. став 1. Конвенције, који гласи:

„Приликом одлучивања о грађанским правима и обавезама..., свако има право на ... јавну расправу у разумном року ... од [стране]... суда...“.

9. Период који треба узети у обзир почео је 10. октобра 2005. године (видети *Пејчић против Србије*, бр. 34799/07, § 69, 8. октобар 2013. године) и завршио се 17. марта 2011. године. Стога је трајало 5 година и 5 месеци и то у оквиру једне инстанце.

A. Допуштеност

10. Суд закључује да представка није неприхватљива у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције. Такође констатује да није неприхватљива по било ком другом основу. Стога се мора прогласити прихватљивом.

Б. Основаност

11. Влада је тврдила да трајање наведеног поступка није било неразумно дуго, ослањајући се на образложење Уставног суда.

12. Подносиатељка представке је поновила своју притужбу.

13. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора проценити у светлу околности предмета и узимајући у обзир следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиатељке представке и надлежних органа и значај спора за подносиатељку представке (видети, између многих других органа, *Frydlender против Француске* [BB], број 30979/96, став 43, ЕСЉП 2000-VII). Такође је примећено да је потребна посебна ревност када су у питању радноправни спорови (видети, *mutatis mutandis*, *Ruotolo против Италије*, пресуда од 27. фебруара 1992, Серија А бр. 230-Г, стр. 39, став 17).

14. Свакако, Суд је често има прилике да утврди повреду члана 6. став 1. Конвенције у предметима у којима су покретана питања слична онима у овом предмету (видети горе наведени *Frydlender*).

15. Након што је размотрио сав достављени материјал, Суд сматра да Влада није изнела ни једну чињеницу или аргумент који би могао да га убеди да усвоји други закључак у погледу овог предмета. У светлу своје судске праксе о оваквим питањима, Суд сматра да је трајање поступка у овом предмету било прекомерно и да није испунило захтев „разумног рока“.

16. У складу с тим, дошло је до кршења члана 6. став 1. Конвенције.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

17. Члан 41. Конвенције гласи:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета

18. Подносиатељка представке је захтевала 2.500 евра (EUR) у вези са претрпљеном нематеријалном штетом.

19. Влада је оспорила такво потраживање.

20. Суд је уверен да је подносиатељка представке несумњиво претрпела узнемиреност због одлагања у спорном поступку. Према томе, подносиатељки представке се додељује 2.000 евра за претрпљену нематеријалну штету.

Б. Трошкови и издаци

21. Подносиатељка представке је, такође, тражила 2.200 евра за трошкове и издатке који су настали пред домаћим судовима и пред Судом.

22. Влада је оспорила такво потраживање.

23. Када је у питању овај предмет, с обзиром на документе које поседује и своју судску праксу, Суд сматра да је разумно да досуди износ од 500 евра (пет стотина евра) за накнаду трошкова по свим тачкама.

В. Затезна камата

24. Суд сматра да је прикладно да затезна каматна стопа буде заснована на маргиналној каматној стопи Европске централне банке, којој треба додати три процентна поена.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку прихватљивом;
2. *Сматра* да је дошло до кршења члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена треба да плати подносиатељки представке у року од три месеца следеће износе:
 - (i) 2.000 евра (две хиљаде евра), као и било који порез који се може наплатити у вези са нематеријалном штетом;
 - (ii) 500 евра (пет стотина евра), као и било који порез који се може наплатити у вези са насталим трошковима и издацима;
 - (б) да се за период од истека наведених три месеца до исплате обрачуна камата на горе наведене износе по стопи која је једнака маргиналној каматној стопи Европске централне банке, плус три процентна поена;
4. *Одбацује* остатак захтева подносиатељке представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 22. јануара 2019. године, у складу с правилом 77. §§ 2. и 3. Пословника о раду суда.

Stephen Phillips
секретар

Pere Pastor Vilanova
председник